

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Eustasie Rutarové a soudkyň JUDr. Vladimíry Strakové a JUDr. Magdaleny Vinklerové ve věci

žalobců:

a) V.K., narozená XXXXX

bytem XXXXX

c) J.K., narozený XXXXX bytem

XXXXX

obou zastoupených advokátem JUDr. Michalem Svobodou

sídlem Berkova 39, 612 00 Brno

d) R.D.O., narozený XXXXX

bytem XXXXX

zastoupený opatrovnící M.S., soudní zmocněnkyní

pro ochranu zletilých se sídlem XXXXX

e) A.P. B., narozený XXXXX bytem

XXXXX,

f) A.L. B., narozená XXXXX neznámého

pobytu

zastoupená advokátkou Mgr. Evou Rotreklovou

sídlem Ponávka 185/2, 602 00 Brno

proti

žalovaným:

1. Město Znojmo, IČO 293881

sídlem Obroková 1/12, 669 02 Znojmo

zastoupený advokátem Mgr. Alešem Vejrem

sídlem Havlíčkovy nábřeží 2728/38, 702 00 Ostrava

2. Znojemska Beseda, příspěvková organizace, IČO 92720
sídlem Masarykovo náměstí 449/22, 669 02 Znojmo
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Lederem
sídlem Lidická 57, 602 00 Brno

**o uložení zákazu pořádat bez souhlasu žalobců Znojenské historické vinobraní
s použitím částí scénáře F.K. a části scénografie**

o odvolání žalobců a), c) a f) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2018
č. j. 23 C 245/2012-578

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci I. výroku ve věci samé a v odstavcích II., III. a IV. ve vztahu k žalobcům a) a c) **potvrzuje**.
- II. V odstavcích II., III. a IV. se rozsudek soudu prvního stupně ve vztahu k žalobkyni f) **mění** takto:
Žalobkyni f) se povinnost zaplatit náklady řízení žalovaným č. 1 a 2 a České republice neukládá.
- III. Žalobci a) a c) jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalovanému č. 1 na nákladech odvolacího řízení částku 8.811,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného č. 1.
- IV. Žalobci a) a c) jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalovanému č. 2 na nákladech odvolacího řízení částku 8.769,23 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného č. 2.
- V. Mezi žalobkyní f) a žalovaným č. 1 a 2 nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o uložení povinnosti pořádat bez souhlasu žalobců Znojenské historické vinobraní s použitím částí scénáře F.K. pod názvem „Znojenské historické vinobraní s rytířskými turnaji“ z roku 1967, a to scény vítání krále Jana Lucemburského na náměstí TGM ve Znojmě, příjezd krále Jana Lucemburského, průvod Bakchuse s jeho družinou, historický průvod městem, otevírání mázhausů skupinami konšelů a zbrojnošů, udělování městských privilegií, trestání podle městských práv, rytířské turnaje, výstup šaška a historický večerní průvod s loučemi a také žalobu na uložení zákazu použít scénografii popsanou scénářem F.K. v podobě funkční kulisy tribuny na spodní části Masarykova náměstí ve Znojmě, v podobě kulis čtyř městských bran a používání městské kašny jako kulisy pro trestání viníků (odstavec I.), uložil všem žalobcům povinnost zaplatit žalovanému č. 1 na nákladech řízení 37.994 Kč, žalovanému č. 2 39.506,50 Kč a státu 2.890 Kč společně a nerozdílně (odstavce II., III. a IV.).
2. Žalobci a) V., b) J.K. a c) H.O., která dne XXXXX zemřela, načež soud prvního stupně usnesením ze dne 28. 6. 2017 č. j. 23 C 245/2012-258, které nabylo právní moci dne 26. 10. 2018 rozhodl, že v řízení bude na místo této žalobkyně pokračováno s jejími dědici R.D.O., A.P. B. a A.L. B.) se jako dědicové F.K., autora scénáře „Znojenské historické vinobraní s rytířskými turnaji“ z roku 1967 domáhali ochrany autorských práv formou uložení zákazu pořádat bez souhlasu žalobců Znojenské historické vinobraní s použitím označených částí scénáře F.K. a zákazu použití scénografie v popsané podobě. Žaloba žalobců a) a c) byla soudem prvního

stupně zamítnuta, protože soud prvního stupně shledal nedostatek pasivní legitimace žalovaných č. 1 a 2, kdy žalobci tvrdili, že žalovaní pořádali Znojemské historické vinobraní (dále jen ZHV) podle scénáře V.B., který vycházel z díla F.K.. Tato tvrzení totiž mohou vést k závěru, že do práv žalobců mohl zasáhnout pouze V.B., nikoli žalovaní č. 1 a 2, kteří byli nuceni respektovat domněnku autorství dle § 6 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském a právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen AZ) a za autora díla považovat V.B.. Žaloba žalobců d), e) a f) nebyla upřesněna, jak učinili žalobci a) a c) a soud prvního stupně je zamítl proto, že žalobci neprokázali tvrzení, že by ZHV bylo pořádáno podle scénáře F.K..

3. Proti tomuto rozsudku podali žalobci a) a c) odvolání, kterým jej napadli v celém rozsahu, a domáhali se jeho změny tak, že žalobě bude vyhověno. Soudu prvního stupně vytýkají neúplné zjištění skutkového stavu věci, zejména neprovedení výslechu V.B. a důkazu scénáře. Dále mají za to, že soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil. Pasivní legitimace žalovaných č. 1 a 2 vyplývá ze vztahu města (žalovaného č. 1) jako zřizovatele Znojemské besedy (žalovaného č. 2) a dále z činnosti orgánů města při rozhodování o pořádání ZHV žalovaným č. 2. Žalovaný č. 2 není pouhým objednatelům díla či příjemcem služby, nýbrž provozovatelem veřejné produkce ZHV, přičemž v odvolání žalobci podrobně argumentují, proč tomu tak je. Dále žalobci v odvolání zmiňují, že v roce 2017 probíhalo mezi účastníky jednání o smírném vyřešení věci, k tomu navrhovali důkazy výslechem pana G., K. a ředitele žalovaného č. 2. Dle odvolání si žalovaní přisvojili a následně umožnili využití částí scénáře F.K., k tomu předložili žalobci originální scénář F.K.. Ivančické protokoly musel převzít V. B. ze scénáře F.K.. Dále poukazují žalobci na to, že dle znaleckého posudku ve věci sp. zn. 23 C 91/2008 ze dne 23. 11. 2009 č. 1/2009 je scénář díla Znojemské historické vinobraní a rytířské turnaje z roku 1967 jedinečným výsledkem tvůrčí duševní činnosti F.K.. Závěrem znaleckého posouzení je, že scénář je autorským dílem F.K.. Z uvedeného dle žalobců vyplývá, že mezi scénářem F.K. a V. B. je vztah díla původního a odvozeného.
4. Žalobci a) a c) výslovně napadli též výrok o nákladech řízení s tím, že s námitkou nedostatku pasivní legitimace, kterou žalovaní vznesli již v roce 2013, se soud prvního stupně mohl vypořádat již při jednání v červenci 2013, místo toho však řešil otázku doplnění žalobních tvrzení a důkazů. Všichni žalobci jsou starobními důchodci a nedisponují finančními prostředky pro dlouhé vedení tohoto soudního sporu.
5. Žalobkyně f) napadla rozsudek soudu prvního stupně včas podaným odvoláním ve výrocích II., III. a IV. a domáhala se v tomto rozsahu změny napadeného rozsudku tak, že se jí povinnost zaplatit náklady řízení žalovaným a státu neukládá. Žalobkyně f) uvádí, že konání řízení nikterak nezavinila, neboť se účastnicí řízení stala rozhodnutím soudu jako procesní nástupkyně žalobkyně b), která v průběhu řízení zemřela. Žalobkyni f) byl v řízení ustanoven opatrovník jako osobě, které se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině, žalobkyně f) tak ani o existenci tohoto řízení fakticky nevěděla. Žalobkyně f) má za to, že by v tomto případě mělo být aplikováno ust. § 150 o. s. ř. a náklady řízení žalovaným a státu vůči ní by neměly být přiznány.
6. Žalovaný č. 1 navrhl potvrzení rozsudku, neboť rozsudek soudu prvního stupně je věcně i právně správný. Žalovaný č. 1 není ve věci pasivně legitimován a žádným způsobem autorská práva F.K., resp. jeho dědiců při pořádání Znojemských historických vinobraní neporušil, neboť ZHV bylo pořádáno podle scénáře V.B., který jako jediný mohl zasáhnout do práv žalobců.
7. Žalovaný č. 2 navrhl potvrzení napadeného rozsudku ve věci samé. Žalobci a) a c), kteří delší dobu nebyli schopni specifikovat skutkový základ věci, až dne 30. 10. 2018 žalobu upřesnili tak, že existuje dokument v rozsahu scénáře ZHV zpracovaný V. B., a že tento je shodný se scénářem F.K.. Žalobci tedy nepředložili tvrzení, která by měla být předmětem

dokazování a za této situace nedošlo k pochybení soudu prvního stupně, neprovedl-li důkazy navrhované žalobci a) a c). Žalobci netvrdí, natož aby prokazovali, která konkrétní jediná osoba je tím, kdo je na konci a kdo je provozovatelem ZHV, dovozují odpovědnost dvou subjektů. Ze strany žalobců nedošlo k prokázání vztahu ZHV a autorského díla F.K.. Žalovaný č. 2 nerozporuje povahu díla F.K. jako díla autorského, namítá však, že ZHV nemá žádný vztah k tomuto dílu. Oba žalovaní se vzdali práva na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve vztahu k žalobkyni f).

8. Z obsahu spisu vyplývá, že řízení bylo zahájeno dne 10. 12. 2012 žalobou, kterou se žalobci a) V.K., b) H.O. a c) J.K. proti žalovaným 1. Městu Znojmo a 2. Znojemská beseda, příspěvková organizace domáhali uložení zákazu pořádat bez souhlasu žalobců ZHV s použitím označených částí scénáře F.K. a scénografie popsané v žalobě. Tvrdili, že dle usnesení Okresního soudu ve Znojmě o dodatečném projednání dědictví ze dne 3. 3. 1997 ve věci sp. zn. D 286/96 jsou dědici autora a držitelé práv k autorskému dílu - scénáři díla „Znojemské historické vinobraní s rytířskými turnaji“ autora F.K. z roku 1967. Od roku 1997 byla pořádána Znojemská historická vinobraní podle scénáře F.K., v letech 2001 až 2010 a v roce 2012 nebyla respektována práva žalobců a docházelo k neoprávněným zásahům do práv žalobců uváděním ZHV podle scénáře V. B., který obsahově vychází ze scénáře F.K.. Scénář V. B. je podkladem pro každoroční pořádání ZHV. Žalovaní navrhovali zamítnutí žaloby s poukazem na to, že žaloba je neprojednatelná, dále namítali nedostatek pasivní legitimace. Namítali, že žaloba neobsahuje tvrzení o tom, že by se žalovaní dopustili porušení práv žalobců a nároky žalobců nemají oporu v právní úpravě. Žalobci neprokazují existenci autorského díla a nespécifikují domnělé neoprávněné užití díla. ZHV v podobě, v jaké bylo v letech zmiňovaných žalobou provozováno, neporušuje práva žalobců k dílu F.K.. Soud prvního stupně usnesením ze dne 16. 7. 2013 č. j. 23 C 245/2012-62 žalobu odmítnul pro její vady, toto usnesení však bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 11. 2013 č. j. 1 Co 333/2013-79 změněno tak, že žaloba se neodmítá. Usnesením ze dne 25. 3. 2014 č. j. 23 C 245/2012-121 soud prvního stupně řízení zastavil pro překážku věci pravomocně rozhodnuté, kterou spatřoval v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 5. 1. 2011 č. j. 1 Co 189/2010-226, který nabyt právní moci dne 29. 3. 2011, kterým byla žaloba žalobců a), b) a c) proti žalovanému č. 2 na zaplacení částky 50.000 Kč každému z žalobců zamítnuta. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 11. 2014 č. j. 1 Co 201/2014-143, které nabylo právní moci dne 18. 12. 2014, bylo toto usnesení změněno tak, že řízení se nezastavuje, když v předchozím řízení šlo o zaplacení autorské odměny, v tomto řízení jde o zdržení se použití autorského díla, řízení tedy nemají totožný předmět.
9. V průběhu řízení zemřela žalobkyně b), o procesním nástupnictví bylo rozhodnuto již výše označeným usnesením. U jednání dne 30. 10. 2018 po výzvě soudu k upřesnění žalobních tvrzení žalobci a) a c) tvrdili, že F.K. vytvořil scénář ZHV v roce 1967, dle kterého bylo ZHV organizováno do začátku 70. let, poté po roce 1989 v letech 1997 až 2000. Od roku 2001 byl žalovaným č. 1 využíván scénář V. B. nepřetržitě s výjimkou roku 2011, kdy nedošlo k zásahu do práv F.K.. Žalobci mají za to, že V.B. převzal programové prvky ze scénáře F.K., což dovozují z vyjádření V. B., že jeho scénář vychází z Ivančických protokolů, které mají navíc náboženský význam, tento prvek však ve scénáři F. K. chybí. Žalobci a) a c) navrhli řadu důkazů, zejména výslech V. B., znalecký posudek č. 1/2009 ze dne 23. 11. 2009 ve věci Krajského soudu v Brně sp. zn. 23 C 91/2009. Soud prvního stupně vyhověl návrhu na důkaz tímto znaleckým posudkem, provedl důkaz čestným prohlášením V. B. ze dne 30. 10. 2009, ze kterého však nic relevantního nezjistil a dědickým rozhodnutím. Výslech V. B. neprovedl, neboť žalobci a) a c) neuvedli, k jakým skutečnostem jimi tvrzeným by měl být vyslechnut. Rovněž další žalobci a) a c) navržené důkazy, scénář F. K. z roku 1967, scénář V. B., výslech účastníků, propagační materiály,

filmové kopie ZHV, smluvní podklady, přehled tržeb, výsledky D.V., V. G., Ivančické protokoly, záznam o vysvětlení V. B. na policii, vyjádření MPV Agency a programem ZHV z roku 1967 nebyly provedeny, neboť důkazní návrhy byly nekonkrétní, jde o důkazy nadbytečné, neboť nemohly prokázat pasivní legitimaci žalovaných ani zpochybnit závěry znaleckého posudku týkající se možného využití díla F.K., navíc při jednání dne 30. 10. 2018 žalobci a) a c) uvedli, že netrvají na provedení jimi navržených důkazů kromě výsledku V.B..

10. Odvolací soud nejprve přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, ve věci samé, pokud byl tento rozsudek napaden odvoláním žalobců a) a c). Odvolání žalobců a) a c) bylo podáno včas, oprávněnými osobami, má náležitosti podle § 205 odst. 1 o. s. ř. a odvolací důvody podle § 205 odst. 2 o. s. ř. Žalobci jako dědicové autorských práv mají v tomto řízení z procesního hlediska postavení samostatných společníků (ust. § 26 odst. 2 a § 8 odst. 3 AZ a ust. § 1877 OZ, § 91 odst. 2 o. s. ř.), neboť dědické řízení již bylo v tomto případě skončeno (usnesení NS ČR sp. zn. 33 Odo 942/2005). Vady řízení, k nimž odvolací soud musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), nejsou odvolateli namítány a vady uvedené v ust. § 229 odst. 1, 2 písm. a) a b) a odst. 3 o. s. ř. z obsahu spisu nevyplynou. Ani jiné vady řízení, k nimž by odvolací soud, pokud by je zjistil, musel přihlížet, jen kdyby mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212 odst. 5 věta druhá o. s. ř.), odvolací soud nezjistil.
11. Žalobci uplatňovali odvolací důvody podle ust. § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o. s. ř. Namítali nesprávné právní posouzení věci s tím, že pasivní legitimace žalovaných č. 1 a 2 vyplývá z činnosti orgánů města při rozhodování o pořádání ZHV žalovaným č. 2, argumentovali, že žalovaný č. 2 je provozovatelem ZHV, ale zcela v odvolání pominuli, že v průběhu řízení žalobu upřesnili tak, že tvrdili, že žalovaní pořádají ZHV podle scénáře V. B., který ve svém scénáři nepřípustně zpracoval původní scénář F.K.. Pomíjejí tudíž, že soud prvního stupně jejich žalobu zamítl nikoli proto, že by žalovaní č. 1 a 2 ZHV nepořádali, ale proto, že za situace, kdy žalobci a) a c) tvrdí pořádání ZHV dle scénáře V. B., nemohli do práv žalobců a) a c) zasáhnout žalovaní č. 1 a 2, kteří tudíž nejsou ve věci pasivně legitimováni, ale do těchto práv by mohl zasáhnout toliko V.B.. Tento závěr soudu prvního stupně považuje odvolací soud za správný a žalobci a) a c) s tímto závěrem svým odvoláním ani nepolemizují.
12. K námitce neprovedení důkazů navržených žalobci a) a c) odvolací soud nejprve uvádí, že soud prvního stupně se s tím, proč neprovedl tyto důkazy v odůvodnění svého rozhodnutí, řádně vypořádal tak, že uvedl, že provedení těchto důkazů považuje za nadbytečné, neboť žalobci a) a c) netvrdili žádné skutečnosti, které by měly být navrhovanými důkazy prokázány. Tento názor soudu prvního stupně je zcela správný. Byla-li tvrzení žalobců a) a c) taková, že již na jejich základě bylo zapotřebí žalobu zamítnout pro nedostatek pasivní legitimace žalovaných č. 1 a 2, kdy žalobci tvrdili, že do jejich práv zasahuje subjekt odlišný od žalovaných, nebylo zapotřebí provádět v tomto řízení žalobci a) a c) navržené důkazy. Ani tato odvolací námitka tedy není důvodnou.
13. Žalobci a) a c) nakonec uplatnili také námitku nesprávných skutkových zjištění učiněných z jednotlivých důkazů, tuto námitku však uplatnili toliko formálně, když neuvedli konkrétně, z jakého důkazu měl soud prvního stupně učinit jaká konkrétní nesprávná skutková zjištění. Navíc nelze pominout, že jediným relevantním důkazem provedeným k požadavku žalobců a) a c) je důkaz usnesením Okresního soudu ve Znojmě ze dne 3. 3. 1997 ve věci sp. zn. D 286/96, přičemž zjištění, že žalobci a), b) a c) jsou dědici F.K., učiněné soudem prvního stupně z tohoto důkazu je nepochybně zjištěním správným.
14. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odstavci I. výroku ve vztahu k žalobcům a) a c) jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

15. Rovněž rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení mezi žalobci a) a c), žalovanými č. 1, 2 a státem považuje odvolací soud za správné, když soud prvního stupně správně aplikoval ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a § 148 odst. 1 o. s. ř. a tyto náklady též správně vyčíslil, když jejich výše odpovídá obsahu spisu a právním předpisům. Pokud jde o délku vedení sporu, tato odpovídá procesnímu postupu žalobců, kteří museli být soudem opakovaně vyzýváni k odstranění vad žaloby. Důvody pro aplikaci ust. § 150 o. s. ř. vzhledem k poměrům žalobců a) a c) v tomto směru odvolací soud neshledal. Poměry žalobců a) a c) se podrobně již zabýval soud prvního stupně a jeho šetření vyústilo v usnesení ze dne 2. 8. 2019 č. j. 23 C 245/2012-653, které nabylo právní moci dne 22. 8. 2019, kterým těmto žalobcům nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků. Proto bylo rozhodnutí soudu prvního stupně i v odstavcích II., III. a IV. ve vztahu k žalobcům a) a c) podle ust. § 219 o. s. ř. potvrzeno.
16. Ve vztahu k žalobkyni f) se oba žalovaní práva na náhradu nákladů řízení vzdali. Pokud jde o náklady řízení státu vzniklé, žalobkyně f) se na jejich vzniku nikterak nepodílela, nevyvíjela žádnou procesní iniciativu poté, co se rozhodnutím soudu stala účastnicí řízení. Z těchto důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v odstavcích II., III. a IV. ve vztahu k žalobkyni f) změnil tak, že žalobkyni f) nebyla povinnost zaplatit státu náklady řízení (§ 150 o. s. ř.) a žalovaným náklady řízení uložena (§ 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).
17. O nákladech odvolacího řízení mezi žalobkyní f) a žalovanými bylo rozhodnuto tak, že žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 150 o. s. ř.).
18. O nákladech odvolacího řízení mezi žalobci a) a c) a žalovanými pak bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. V tomto řízení měli úspěch žalovaní, přičemž žalovanému č. 1 s tímto řízením vznikly náklady v celkové výši 8.811,20 Kč, což představuje odměnu za dva úkony právní služby à 2.500 Kč (dle § 90 odst. 3 písm. d/ vyhl. č. 177/1996 Sb.), dvakrát režijní paušál à 300 Kč, náhradu ztráty času cestou k jednání odvolacího soudu za 6 započatých půlhodin 600 Kč, cestovné osobním automobilem Škoda Superb, RZ XXXXX, najeto z Ostravy do Olomouce a zpět celkem 190 km, průměrná spotřeba pohonných hmot 4,7 l/100 km, cena 31,80 Kč/1 litr, paušální náhrada 4,20 Kč/1 km, celkem 1.082 Kč a DPH 1.529,20 Kč.
19. Žalovanému č. 2 s odvolacím řízením vznikly náklady v celkové výši 8.769,23 Kč. Tato částka představuje odměnu za dva úkony právní služby à 2.500 Kč se dvěma režijními paušály à 300 Kč, náhradu ztráty času cestou k soudu za 6 započatých půlhodin 600 Kč, cestovné osobním automobilem Renault Megane, RZ XXXXX, najeto z Brna do Olomouce a zpět celkem 160 km, průměrná spotřeba benzínu 95 oktanů 7,33 l/100 km, cena 32 Kč/1 litr, paušální náhrada 4,20 Kč/1 km, celkem 1.047,30 Kč a DPH 1.521,93 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné podle § 237 o. s. ř. dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.). Dovolání se podává ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Olomouc 7. května 2020

JUDr. Eustasie Rutarová v. r.
předsedkyně senátu

Petra
Šlajsová

Digitálně podepsal
Petra Šlajsová
Datum: 2020.05.20
07:32:43 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Šlajsová.